

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐπὶ ἐννεμήντα τέσσαρα καὶ χίλια ὀκτακόσια
νῦναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φάμε κι' ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἑνδεαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμιὸς τὴν ἰδέομαθα — μόνον μὴ φορὰ δὲ θγαίνῃ.
κι' ἔσαν ἔγω εἰπυμένα. — κι' ἔποτε μοῦ καταβαίνει.
Ἐνδεαφῆρας δὲ δίχομαι: — γιετὶ λεπτὰ δὲν ἔχομαι.
καὶ ἴσων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἄλλοδαπήν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — ἄγωγος νῆξις κι' ἔντοσπῆν.
Ἐνδεαφῆ γὰρ κάθῃ χρόνῳ — **ὅσατ' ἐφάγα εἶναι μένο.**

γὰρ τὰ εἶνα ἄνω μέρη — **ἔτινα ἐφάγα καὶ ἴσῃ χῆρα.**
Κι' ἔνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες ἐνδεαφῆρας.
κι' ἔσορας τὸν παρὲ δὲν εἶσαι — δὲ τὸν εἶδη μαῦρα φῆς.
Γράμματι καὶ ἐνδεαφῆ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Γὰρ τὴ σῶρα καὶ τὴ μῆρα — κάθῃ φύλλο μὴ δεκάρα.

Ἐκτα τοῦ Μάρτη κι' εἰκοστή,
φέστα τῆς Λαύρας ἔρακουσθῃ.

Ἐπτά κι' ἔξῆντα καὶ τετρακόδα,
τῶν προπατόρων ἔλύθ' ἡ γλώσσα.

**Φαυλλῆς καὶ Περικλήτος,
ὁ καθένας νίτος σκότος.**

Π. — Ποιοὶ νῦναι τοῦτοι, Φαυλλῆ, ποῦ φθάνουν ἀπὸ πέρα ;
Φ. — Εἶναι τῆς Λαύρας τῆς γνωστῆς ἢ προσφιλῆς ἡμέρας
κι' αὐτοὶ ποῦ φέρουν ἄρματα παροχρῆμῆνων χρόνων
δὲν εἶναι ἄλλο τίποτα παρὰ σκιάς προγόνων.

Π. — Τὸν διάβολό μας βρήκαμε μὲ τους φουστανελάδες...
μόνο γὰρ τοῦτους μῆπακα μόνον τωρινούς μελαδέες.
Φ. — Ἀλήθεια λῆς, βρὲ Περικλή... κι' ἐγὼ γι' αὐτούς ἐχάθηκα
καὶ σὰν τῆς ἁμαρτίας μου τοὺς ἔπαρσιχάθηκα...

Π. — Κύνταξ πὼς ξανάρχονται...
Φ. — Ἄς ἔλθουν, Περικλίτο...
χίλις τσαρούχις δὲν τιμῶ σὰν ἓνα στιβελίτο.

(Ὁ Ρήγας πλησιάζει
καὶ δυνατὰ φωνάζει.)

Ἦ παιδιὰ μου, ὄρρανα μου,
σκορπισμένα ἔδω κι' ἔκει,
τὰ μεγάλα βῆσανά μου
ἔς τὰ ψάλλ' ἢ μουσικῆ.

Τόσους χρόνους ὁ καυμῆνας
ἴστων γραμματίων τὸ καμῆιν
κρατῆρὸ μαρκαρωμῆνος
κατὶ ἔαφρικό νὰ γίνῃ.

Καὶ προμῆνω καὶ προμῆνω
νὰ ξυπνήσῃ τὸ ρημάδι,
κι' ἔγερτήρια σημαίνω
μῆς ἴστης νύκτας τὸ σκοτάδι.

Καὶ διαβῆτινον οἱ καιροὶ
καὶ κυττάζω μὲ καμῆρι
πὼς ἴσθῃ ράχη τοῦ φορεῖ
καθ' ἔγγονό μου σαμῆρι.

Κι' ἔταν βλέπω τὸν ἀγῶνα
ἀπογόνων ζηλευτῶν
στρέφω πρὸς τὸν Παρθενώνα
κι' ἄμιλῶ καθ' ἑαυτὸν :

«Ὡ σφοδρασμένη Ρήγα,
τὰ ψωμά σου είναι ἴγια...
γενεὰ γενναϊότερα
ἔξεφύτρωσ' ἰδῶ πέρα.

Τόσος χρόνος πιά σὲ φθάνει,
πού τιμάται τ' ὄνομά σου,
κι' ἔδ' ἡ θεία, ὅπου πιάνει
τὸ μέγαλον ἀγαλμά σου
'στῶν γραμμάτων τὸ καμίνι,
ἔλευθ' ἄς ἀπομείνῃ
δι' ἀγάλματ' ἀπογόνων,
πού κινουὶ τὸν ξένον φθόνο.

Τόπο γιὰ τὴν νία ράτσα
κι' ὅποιος πρόγονος δὴν χαιρεί
θὰ τοῦ ὄωσῃ μία μπάτσα
τὸ μαρμαρίνὸ μου χέρι.

Βάλετε σὲ μαύρη κάσκα
τάρματά μας τὰ βαρειά,
σχίστε τοῦ παππὰ τὰ ράσσα
καὶ τοῦ Ρήγα τάντεριά.

Καιρὸς εἶναι νὰ ξεπίσῃ
ἔδ' ἡ ὄξα πῶν προγόνων
καὶ στεφάνια νὰ φορίσῃ
ἡ φυλὴ τῶν φαμφαρόνων.

Σὰν κι' ἔμένα τόσους ἄλλους
κι' ἰθνομάρτυρας μεγάλους
ἔμπροστὰ μου ἀντικρύζω
καὶ μονάχος ψιθυρίζω :

«Δόλιε Ρήγα καὶ πατέρα,
τί χαζιεύεις ἰδῶ πέρα,
καὶ παιῶνας ἀπαγγέλλεις
κι' ἄραις μάραις τσαμπουνῶς,
καὶ καλά καὶ σώνεις θείεις
ἰθνομάρτυς νὰ περῶς ;

«Τί θαρρεῖς πῶς εἶσαι σὺ
καὶ τὰ μάτια σου γουρλόνεις,
καὶ τὸ χέρι σου θρασὺ
'στους ἑγγόνους σου ξεπλόνεις ;

«Μ' ἰθνομάρτυρας γενναίους,
ὄλους φλογρούς καὶ νίους,
ἐπλημύρῃσεν ἡ πλάσις
τῆς ζῆρας καὶ τῆς θαλάσσης.

«Τίς ἐκ τούτων ἐν σπουδῇ
'στῶν μαρτύρων τῶν σωρῶν
καταδέχεται νὰ ὄσῃ
καὶ τὸν Ρήγα τῶν Φερῶν ;

Ὡ παιδιά μου, σκορπισμένα
δεξιὰ κι' ἄριστερά,
ἔνδεξα κι' εὐτυχημένα,
πού κλωτσάτε τὸν παρὰ,
διώξετέ με ἀπ' ἰδῶ
μὲ τοὺς ἄλλους τοῦ κουτούς,
δικεφάλους πρὶν ἰδῶ
τῆς Αὐστρίας ἀετούς.

Διώξετέ με ἄρον ἄρον
πρὶν νὰ πίσουν βουβουλιαῖς
τῶν Ἀψβούργων καὶ Μαγυάρων
εἰς τῆς ἀδειμαῖς σας κοιλιαῖς.

Ἄλλον πρόσωπα σκαλιστε
σὲ Πεντέλης ἄσπρους λίθους,
καὶ ὅτῃν θεία μου καθίστη
νίον Ρήγαν ἐκ τοῦ πλήθους
τῶν γενναίων σας μαρτύρων
τροβαδούρων καὶ Σιωτήρων.

Τόνος νίος ἄς ἤχησῃ
κι' ὅποιος ἄλλος κι' ἐν καθίσῃ
εἰς τὴν θεία μου μουρλὸς
καὶ φιλόπατρις ἀνάρτης,
πάντα θάναι πρὸ καλὸς
ἀπὸ μίνα ἰθνομάρτυς.

Ἐβαρίθηκα νὰ χάσω
'στὸ καμίνι τῶν γραμμάτων,
κι' ἀηθίακις νὰ διώσω
παλαιῶν κατορθωμάτων.

Ἐβαρίθηκα ν' ἀκούω
τῶν ρητόρων τὰς παλαύρας,
καὶ θυρούς ν' ἀνακρούω
'στὸ ζημίωμα τῆς Λαύρας.

Ἐβαρίθηκα τὰ πάντα,
τὰς ὄξας τοῦ μαρτυρίου,
μὰ κι' αὐτὸν τὸν ἀνδράντα
τοῦ πλοσίων Γρηγορίου.

Ἐγινε κι' αὐτὸς ὁ γίρος
τῆς ἰσγάντης συμφορᾶς,
καὶ μὲ πέρνει πνεῦμ' αἴρος
καὶ μὲ φέρει ὅσας Φεράς.

Νία ράτσα μ' ἐνθαρρύνει,
φευγ' ἡ πλάσις ἡ σαχλὴ,
πού καὶ σὰς παραθάρρυνει,
μὰ κι' ἔμένα μ' ἐνοχλεῖ.

Ὅσοι δὲ γιὰτροὶ θὰ γίνου
εἰς τὸν μετ' ὀλίγον χρόνον
γιὰ καθαρίσιο θὰ δίνου
καὶ τὴν ὄξα τῶν προγόνων.

Τόν σιρ Μυλλάρδο τόν στεφανόνει
τοῦ Μάρτ' ἢ Λαύρα γιὰ τὸ κανόνι.

(Ὁ Πατριάρχης προχωρεῖ
κι' ἀκίνητος τοὺς θεωρεῖ).

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου, παιδιὰ μου, νὰ σὰς σκίπη,
ἀπάνω σὰς ἐλάτε τὸ ράσο μου ν' ἀπλώσω . . .
σὰς βλέπω γύρω γύρω καὶ σκίπτομαι ἂν πρέπει
κἂν νὰ σὰς εὐλόγησω κἂν νὰ σὰς φασκελώσω.

Τὸ ράσο τοῦ παπᾶ σὰς κι' ἡ φοβερὴ κρεμάλα
σὰς ἔβαλαν ἀλήθεια εἰς ἔξοδα μεγάλα,
καὶ τῶν πολλῶν δανείων τὸ πάνσοφον ἱμῆριον
ἔγινε καὶ γιὰ 'μίνα τὸν μάρτυρα Γρηγόριον.

Μὴ τὸν παλῶ καὶ νιό τοῦ γένους Βασιλεῖα
θέλωντας τὴν 'δική μου νὰ βγάλετε θηλειὰ
θηλειὰς εἰς τὸ λαϊμό σὰς ἐβάλατε μεγάλαις
καὶ σπάζετε 'στὸν τῶχο τῆς κλουθρίας σὰς καυκάλας.

Σὰς βλέπω κι' ἡ καρδιά μου σπαράζει καὶ πονεῖ
καὶ κλαίω νύκτα 'μέρα μονάχος τὸν καϊμό μου . . .
δὲν φθάνει τῆς κρεμάλας ἱκίαιο τὸ σγινί
ἀλλὰ καὶ σὰς ἀόικως σὰς πῆρα 'στὸ λαϊμό μου.

Πλὴν ἴσως εἰς τὸ μέλλον νὰ βάλετε μολῶ
κι' ἡ πρώτη δυστυχία νὰ γίνῃ γιὰ καλὸ,
κι' ἦσυχος μὴ γιὰ πάντα 'στ' αὐγὰ σὰς νὰ καθίσετε
χωρὶς ποτὲ μὲ φούριαις πολέμωις νὰ μεθύσετε.

Κι' ἂν σὰς εἰπῇ κανίνας εκτυκᾶτε, πολεμάρχου,
μὲ βροντερὸ τουφέκι, μὲ κορτερὸ λεπίδι,
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τῆμος, κρεμοῦν τὸν Πατριάρχη,
ἀμίσιως νὰ τοῦ 'πῆτε εμαρούλια μὲ τὸ ζυδίσι.

Γελάσετε μὲ τοῦτο τὸ δοξασιμένο ράσο,
φαρῶνὰ πλαταγῆ στρωθῆτε 'στὴς κλερτουριὰς τὴν κάππα,
κι' οὐτ' ἓνα τὸ σταθὶ σὰς νὰ πετοσκοφῇ πράσο
ἂν 'δῆτε κρεμασιμένο κοντὰ μου καὶ τὸν Πάππα.

Τὰ πόδια σας ἄς πάρουν ταχύτητα δορκάδος
καὶ τρίχετε ἴσ' τὴν δόξαν μὰζὶ μὲ τὸν Σωτήρα . . .
ποῦ τώρα νὰν' ἐκείνος ὁ ψάλτης τῆς Λευκάδος,
ποῦλεγε πὼς θὰ γίνῃ τὸ ράσσο μου πορφόρα ;

'Αμμ' δέ ; . . . μὴδὲ πορφόρα, μὴδὲ παντήρ' ἀκόμα,
κὶ ἄμα κανὶν' ἀκούσω γι' αὐτὸ νὰ κελαδηθῇ
χμῶγελο χωρὶς τὸ μαρμαρίνιο στόμα
κὶ ὅποιος στραβὸς δὲν εἶναι ἄς ἔλθῃ νὰ τὸ ὄψῃ.

Ποῦναι τὰ Βασιλοῦδια ; ποῦ 'βρίσκεται κὶ ἐκείνος
ὁ στολισμὸς τοῦ Θρόνου, ὁ νέος Κωνσταντῖνος ;
ἄς ἔλθουν εὐλογίας νὰ πάρουν τοῦ παπποῦ
κὶ ὅλα μὲ τὴν εὐχὴ μου νὰ πῶν ἴσ' τὴν Ἀλεπού.

Κοντὰ μου ἄς βροντήσῃ Βασιλικὸ φουσάτο,
ἔσχάστε τῆς κρεμάλας, ἔξω κορβὰ καὶ νοῦ,
κὶ ἔμαθα μὲ χιρὰ μου πὼς ἦλθαν ἔνω κάτω
τὰ μέλη τῆς Συνόδου μετὰ τοῦ Γερμανοῦ.

Μακρύτερο, παιδιὰ μου, φοριετὶ μου ράσσο
τῆς νέας Ἐκκλησίας τὴν δόξαν νὰ σκεπάζω,
περιχαρῆς τὸ βλέμμα πρὸς οὐρανὸν νὰ στρέψω
καὶ πὰ πῆρ κἀντ' ἴσ' τῆς Λαύρας τὴν σχολὴ νὰ χορψίσω.

'Αφ' ὅτου ἴσ' τῆς Ἀθήνας τὸ μυρωμένο χῶμα
μαρμαρίνος ὑψώθη, ὡς ἄνοιθι ἐγράφη,
ἡ τόση προκοπή σας μὲ παπαρούνας χρώμα
κὶ αὐτὰ τὰ μάγουλά μου τὰ μαρμαρίνια βάφει.

'Ελλήνων παῖδες ἴτε . . . πολεμιστῆς προβάλλω
καὶ φλέγω τὰς ψυχὰς σας μὲ μαρτυριῶν ἔπη,
μὰ νὰ μὲ συγχωρῆτε γιὰ τούτα ποῦ σας ψάλλω,
θαρρῶ πὼς ἴσ' τὸ λιμὸ μου κὶ ἄλλη κρεμάλα πρίκει.

Κρημοῦν τὸν Πατριάρχη καὶ πάλιν ἀλαλάξετε
κὶ εὐδὲς ἀπὸ τοῦ νέου σχοινοῦ μου τὴν θηλειὰ
ἓνα μικρὸ κομμάτι ἴσ' τὸ κόρρο σας φυλάξετε
νὰ τῦχτε γιὰ γούρι σὲ κάθε σας δουλειὰ.

(Ὁ Κοραῖς ὁ Χιώτης προχωρεῖ
κὶ αὐτὰ τὰ παρακάτω φλωρεῖ).

'Απὸ χρόνο σὲ χρόνο ξεπρίττει
κὶ ἡ μεγάλη σοφία τοῦ Χιώτη,
ἄλλοι βάζουν ὀπίσω τῶν νιφτι
καὶ προφθάνουν τὰ γράμματα πρῶτοι.

Τὸ καμίνι κυττῶ σὰν τὸν χάρχα
πὼς κονταεὶ μὲ μὴ νὰ καθῆ
καὶ φωνάζῃ ἀθαρροσὺς πὼς τάχα
κάτι κάνει καὶ σὺ, Κοραῖη.

Νὰ σοφία μὲ κόστα γερὰ,
ποῦ ἴσ' ντροπιετὶ τὰ χρόνια τὰ πρῶτα,
νὰ φωστῆρες ὡστοὶ μὲ φορά,
ποῦ δικαίως μου στρέφουν τὰ νῦτα.

'Απογόνους κυττῶ μεγάλους,
γλωσσολόγων θερμούς ἱγκεράλους,
καὶ τὸ χάλι τὸ πρῶτο θυμοῦμαι
καὶ βαστώντας τὴν πένα κοιμοῦμαι.

'Ακαδημαϊκὸν Σίνα θεωρῶ
καὶ θεωμάξω γι' αὐτὴν κὶ ἀπορωῶ . . .
'ἄχ' ! μὰ πότ' ἐπὶ τέλος θ' ἀνοίξῃ
τόσος κόσμος σοφὸς νὰ χημῆσῃ ;
συμφορὰ μας ! . . . κὶ ἐκείνη κλεισιμένη . . .
βρὶ σοφία ποῦ παίει χαμίνι.

Βγαίνουν σπιθὲς ἀπ' ὄλων τὰ μᾶτια
καὶ φουτόνουν τριγύρω φωταῖς,
τὸ κοντύλι μου κάνουν κομμάτια
καὶ γελῶντας μου δίνουν μυτιαῖς.

Νίεας γνώσεις παντοῦ κοσκινίζουν,
τοὺς ἀρχαίους σοφοὺς ταλανίζουν,
καὶ μὲ κάτι μεγάλα χωνιά
μῆς ἴσ' αὐτὰ μου τὰ δῶ ἔρρωμίζουν :
ἀδειξασέ μας καὶ σὺ τὴν γωνιά.

'Αν κανένας μου τόλγει τότε
πὼς οἱ νέοι σοφοὶ φωτοδοταὶ
θὰ μοῦ κόψουν μὲ μῆρα τὸν βῆχα,
τὰ κινετόπια μὲ μὴ θὰ ἴσ' σφαλῶσα
καὶ ἴσ' τῆ Χίο κὶ ἴσ' γῶ θὰ ἴσ' πουλοῦσα
λεμοναῖα γλυκὰ καὶ μαστίχα.

'Αν πάλιν ἐπιραῖ ζῶν
εἰς τὸν φωστῆραν τὴν βοήν
μὲ παρακλησὶς περισσὰς
ἄλλο δὲν θέβηλ' ἀπὸ σας
παρὰ καθένια σας σοφὸς
μὲ νέας ἐπιστήμης φῶς
σ' ἐμὲ νὰ φῆξῃ τὸν παλθρὸ
μὲ τὰ βαθιὰ γεράματα
νὰ ξαναπάω ὅτ' οὐλοῖο
νὰ ξαναμάθω γράμματα.

Ὁ Φ. — Σὰς ἀπαντᾷ κὶ ὁ Φασουλῆς μὲ γλώσσα βαρραλιάν . . .

Κολοκοτρώνη, μὴ φορῆς τὴν περιμεφαλιάν . . .
ἔμπρὸς μας βγάλε ταπεινὸς τὸ κρένος τὸ βαρὺ
καὶ τὴν φυλὴν προσκύνῃς τοῦ νηλικατοῦ γούστου,
ἢ ὅσοε τὸ ἴσ' Ἄνακτα μὲ σικ νὰ τὸ φορῆ
ὅταν πηγαίῃ ἴσ' λουτρά γιὰ τοὺς ρευματισμοῦς του.
Καὶ σὺ, μεγάλη Ψαριανὴ, μὲ τῆς βρονταῖς μας φρίξῃ
κὶ ἐκείνα τὰ μπουρλότα σου ἀπὸ τὰ χιρὰ ριξῃ . . .
ἄλλος ἐβήχης τῆς στεριάς καινούριος Μπουρλοτιέρης,
γιὰ τῆνομά του μὲ ῥωτᾷς . . . τὸν ξέρω καὶ τὸν ξέρεις.

Τοιαῦτ' ἀνδραγαθήματα τὸν νοῦ σας θὰ γανώσουν
καὶ πρὶν τὰ Μακροσωλία σας κὶ ἔριτος στεφανώσουν
σὺς τρίζετε μὲ στίφανα ὅσους ἀπογόνους γύρω
κὶ ἴσ' γῶ τοῦ χρόνου πρὸ πολὺ θάλλῶ νὰ σας οἰκτιρῶ.

Καὶ τὸ «Χρῖστ» τὸ χαϊβεμένο, προσελαῖ πο συμπολιταῖ,
ἔρχετο πολὺ δικαίως μὲ δέκαρ νὰ παληταῖ,
κὶ ὅπως εἶναι τοῦ ἡψηλοῦ τοῦ τοῦ συντάξου τὸ κερμὶ
ἐμετάλωσε τοῦ ἡψηλοῦ καὶ τὸ σχῆμα κὶ ἡ τιμὴ.
•Χρῖστ» μὲ τριλλας, •Χρῖστ» μὲ ἡψηλοῦ, •Χρῖστ» μὲ κινεμάτος σφραγίδα
καὶ τοῦ Ἀθανασιά τὴν κερῖτχων γραβᾶ.

'Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινθῆς» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προσεταιῖου, κοινοῦτοῦς πολὺς.